

Sygn. akt II K 353/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2015 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Brojek

Protokolant sekr. sądowy Marta Zdańkowska

przy udziale Prokuratora Pawła Majki i Mariusza Semeniuka

po rozpoznaniu w dniach 19 czerwca, 7 września i 19 października 2015 roku sprawy **M. S. (2)** syna R. i G. z domu B. urodzonego (...) w Ł.

oskarżonego o to, że:

w dniu 26 marca 2015 roku w miejscowości O., woj. (...) będąc w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo przez Sąd Rejonowy w Łukowie wyrokiem sygn. akt II K 31/14, jechał jako kierujący w ruchu lądowym samochodem marki K. (...) nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości : I badanie 1,01 mg/l, II badanie 1,01 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

to jest o czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.

o r z e k a

- oskarżonego M. S. (2) uznaje winnym popełnienia zarzucanego mu przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 42 § 2 k.k. w związku z art. 43 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. S. (2) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

- na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego M. S. (2) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 335,51 (trzystu trzydziestu pięciu ⁵¹/100) złotych, w tym 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty sądowej.

POUCZENIE

1. W terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty ogłoszenia wyroku strona, podmiot określony w art. 416, a gdy ustawa przewiduje doręczenie wyroku, od daty jego doręczenia, strona, a w wypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, także pokrzywdzony / pokrzywdzona, mogą złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego podmiotu oraz pokrzywdzonego / pokrzywdzonej od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.

Wniosek powinien zawierać: oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy; oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo; treść wniosku; datę i podpis składającego pismo. Za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu / oskarżonej, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych

czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego / oskarżonej powinien również wskazywać oskarżonego / oskarżoną, którego / której dotyczy § 2. Dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 biegnie od daty doręczenia mu wyroku.

3. 3(art. 119 k.p.k. i art. 422 § 1 i 2 k.p.k.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).

2. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom, podmiotowi określonymu w art. 416,a pokrzywdzonemu / pokrzywdzonej od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydanego na posiedzeniu, przysługuje apelacja (art. 444 § 1 k.p.k.).²⁾

3. Termin zawity do wniesienia apelacji wynosi 14 (czternaście) dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k.).

4. Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok (art. 428 § 1 k.p.k.).

5. Oskarżony / oskarżona ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy (art. 6 k.p.k. i art. 83 § 1 k.p.k.), a strona inna niż oskarżony / oskarżona może ustanowić pełnomocnika (art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.). Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego (art. 446 § 1 k.p.k.).

6. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).

7. Oskarżony / oskarżona / pokrzywdzony / pokrzywdzona w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie / oskarżyciel posiłkowy / oskarżyciel prywatny nieposiadający / nieposiadająca obrońcy / pełnomocnika może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika w celu sporządzenia apelacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k.).

8. Obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności (art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

9. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

10. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).
11. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).
12. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.).
13. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.).
14. 3W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k.).
15. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przypadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.).
16. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).
17. Jeżeli oskarżony / oskarżona jest nieletni / nieletnia lub ubezwłasnowolniony / ubezwłasnowolniona, jego / jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczęcią oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).
18. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-17) ³⁾

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

- 1) stosuje się w sprawach o przestępstwa, z wyłączeniem spraw o przestępstwa skarbowe
- 2) o ile przepisy nie stanowią inaczej; jeśli przepis stanowi inaczej to należy pouczyć strony stosownie do brzmienia tego przepisu
- 3) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

II K 353/15

UZASADNIENIE

Na podstawie dowodów przeprowadzonych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 marca 2015 roku, około godziny 13⁽⁽³⁰⁾⁾, pełniący służbę patrolową funkcjonariusze z Komisariatu Policji w A. sierżant sztabowy M. L. i starszy posterunkowy T. R. w O. zatrzymali do kontroli drogowej wskazanego przez E. P. i D. Ź. jadącego jako kierujący samochodem osobowym K. (...) o numerze (...) M. S. (2), z którym to na fotelu pasażera jechał jego bart K. S.. Wymienieni, znajdując się pod wpływem alkoholu, którego woń była wyczuwalna dla

osób będących w ich pobliżu, wcześniej byli w sklepie prowadzonym przez drugą z wymienionych, albowiem zgłaszali niewybrednymi słowami swe pretensje do odebranego im przez wymienioną jej psa, a później jeździli w okolicy jej domu. Za nimi jeździła swym autem siostra D. Ż.E. P. i to ona zgłosiła na Policję fakt poruszania się osób nietrzeźwych samochodem i podejrzenie tego, że także kierujący może znajdować się w stanie nietrzeźwości.

/ **dowód** : zeznania świadka D. Ż. – k. 44v; zeznania świadka E. P. – k.44v-45; zeznania świadka T. R. – 50v; zeznania świadka K. S. – k. 39; wyjaśnienia oskarżonego – k. 38v/

Z uwagi na treść zgłoszenia E. P. kierujący i pasażer zostali przebadani celem ustalenia stanu ich trzeźwości urządzeniem Alco-blow i wobec zapalenia czerwonej lampki kontrolnej, świadczącej o zawartości w wydychanym powietrzu alkoholu zostali przewiezieni celem przebadania ich urządzeniem stacjonarnym typu Alkometr A2.0 w Komisariacie Policji w A.. Po przebadaniu M. S. (2) stwierdzono, że w wydychanym przez niego powietrzu znajduje się alkohol w ilościach (w kolejnych próbach) 1,01 mg alkoholu etylowego w litrze wydychanego przez niego powietrza – dwukrotnie - i tym samym, że znajdował się on w stanie nietrzeźwości.

/ **dowód** : zeznania świadka D. Ż. – k. 44v; zeznania świadka E. P. – k.44v-45; zeznania świadka T. R. – 50v; zeznania świadka K. S. – k. 39; wyjaśnienia oskarżonego – k. 38v; protokół użycia alkometru wraz ze świadectwem legalizacji – k. 3,5/

M. S. (2) był karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 31 marca 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 31/14 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, a także orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

/ **dowód**: dane o karalności – k.13-14; odpis wyroku II K 31/14 SR w Łukowie – k.8/

M. S. (2) ma 23 lata, posiada wykształcenie gimnazjalne, nie posiada żadnego wyuczonego zawodu. Pracuje jako robotnik budowlany, z czego osiąga dochód w kwocie najniższego miesięcznego wynagrodzenia oraz dodatku za delegacje za pracę poza miejscem zamieszkania - łącznie w kwocie nie przekraczającej 3 500 złotych. Jest on kawalerem, bezdzietnym, nie posiadającym nikogo na swoim utrzymaniu, bez jakiegokolwiek majątku większej wartości. Jak wyżej wspomniano był karany sędownie za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

/ **dowód**: dane osobopoznawcze oskarżonego – k. 26; dane o stanie majątkowym – k. 25; dane o karalności – k. 27-28/

Oskarżony przesłuchany w toku przewodu sądowego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu zdarzenia spożywał alkohol z bratem K. w lesie, po czym z uwagi na to, że brat zasypiał wyjechał na drogę, gdzie miał przyjechać kolega, by ich odwiedzić, nie wskazując jednakże nazwiska owego kolegi; wkrótce po wyjechaniu z lasu został zatrzymany i poddany kontroli drogowej przez patrol Policji.

Potwierdził także wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego, gdzie podał, że w dniu zdarzenia jeździł samochodem kierowanym przez brata K. w okolicach O., po czym pojechali do lasu i tam spożywali alkohol: wódkę i piwo, po czym zauważywszy, że brat usypia i nie jest w stanie jechać wsiał za kierownicę, by wyjechać z lasu i wtedy został zatrzymany przez Policję.

Wyjaśnienia oskarżonego pozostają w zasadzie zgodne z pozostałymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami, to jest zeznaniami świadków E. P., D. Ż., T. R. i K. S., pomijając milczeniem okoliczności podawane przez dwie pierwsze z tych osób co do awantury o psa i podjeżdżania pod dom D. Ż., a także z dowodami z badania stanu trzeźwości oskarżonego. Tym samym Sąd uznał je za w pełni wiarygodne, czyniąc między innymi na ich podstawie ustalenia co do stanu faktycznego.

Zeznania świadka T. R. – jednego z funkcjonariuszy Policji przeprowadzającego kontrolę drogową w sposób szczegółowy opisują przebieg owej kontroli, w tym też i wygląd oraz zachowanie oskarżonego, ale i okoliczności ją

poprzedzające, to jest zgłoszenie interwencji i poszukiwanie pojazdu sprawcy w toku patrolu. Stanowią one dość szczegółową relację z przebiegu tych czynności, pozbawioną emocji i zeznania te Sąd obdarzył walorem wiarygodności, albowiem są one spójne, logiczne, pochodzą od osoby pełniącej funkcję publiczną, cieszącej się dobrą opinią, która nie miała żadnego interesu w przedstawianiu relacji nieprawdziwych, a dodatkowo w ocenie takiej utwierdza Sąd rzeczowość i spokój w trakcie ich składania na rozprawie. Niewątpliwie znaczenie miała też świadomość tego świadka w zakresie odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy, która jest wyższa niżli przeciętnego obywatela i z pewnością stanowiła barierę przez złożeniem przezeń zeznań niezgodnych z prawdą. Także za wiarygodne Sąd uznał zeznania D. Ż. i E. P., które zeznały co do okoliczności, w jakich pojawił się oskarżony ze swym bratem w sklepie pierwszej z nich, poczynionych przy tym obserwacji – w tym co do stanu trzeźwości oskarżonego i jego brata, kolejno podejmowanych działań oraz emocji związanych z tym zdarzeniem. Zeznania te są w pełni wiarygodne, spójne, logiczne i nacechowane były emocjami w trakcie ich składania w takim zakresie, jaki jest zrozumiały dla przeciętnego człowieka, który spotyka się z niezrozumiałą dlań napaścią słowną po odzyskaniu należącego doń zwierzęcia. Sąd dał także wiarę w całości złożonym w sprawie zeznaniom brata oskarżonego, który podając okoliczności zdarzenia przyznał w nich także okoliczności niekorzystne dla niego oraz jego brata, uznając je za w pełni wiarygodne.

Nadto Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, takich jak informacja o przestępstwie, protokół użycia alkometru wraz ze świadectwem legalizacji, dane osobopoznawcze, o karalności i o stanie majątkowym oskarżonego, które nie były kwestionowane przez strony, a ich prawdziwość i autentyczność nie budziły wątpliwości.

W związku z powyższym, Sąd zważył co następuje:

M. S. (2) został oskarżony o popełnienie występku z art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. i Sąd przypisał oskarżonemu czyn w postaci zarzuconej w akcie oskarżenia. Przepięstwo tak zakwalifikowane popełnia ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowy, wodnym lub powietrznym, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości (...).

Ma ono charakter powszechny, może je popełnić każdy, przy czym należy do przestępstw formalnych, z abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo, dla dokonania których nie jest niezbędne nastąpienie skutku.

Występek z art. 178a § 1 k.k. można popełnić jedynie umyślnie, przy czym samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. W każdym razie niezbędna jest świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i godzenie się z tą możliwością.

W rozumieniu kodeksu stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi lub 1 dm³ (litrze) wydychanego powietrza przekracza odpowiednio 0,5 ‰ lub 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Prowadzącym pojazd jest zarówno osoba kierująca nim, jak również spełniająca jakiegokolwiek czynności związane bezpośrednio z ruchem danego pojazdu, zaś pod pojęciem prowadzenia pojazdu rozumieć należy każdą czynność wpływającą bezpośrednio na jego ruch, w szczególności rozstrzygającą o kierunku i prędkości jazdy.

Pojazd mechaniczny w ruchu lądowym to każdy pojazd drogowy czy szynowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem, jak również maszyna samobieżna i motorower oraz pojazdy szynowe. Prowadzenie pojazdu mechanicznego oznacza zgodne z jego konstrukcją wprawienie w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie.

Przepięstwo to może być popełnione w ruchu (...) lądowym, którym jest nie tylko ruch na drogach publicznych, w strefach zamieszkania, lecz także ruch w miejscach dostępnych dla powszechnego użytku (wyrok SN z dnia 5 maja 2009 r., IV KK 432/o8, OSNwSK 2009, nr 1, poz. 1068).

Występek ten zagrożony jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności do lat dwóch.

Występek natomiast z § 4 tego przepisu, będący typem kwalifikowanym tego przestępstwa, popełnia ten, kto realizuje znamiona czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Jest on zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat i zgodnie z brzmieniem art. 69 § 4 k.k. wobec sprawcy przestępstwa określonego w tymże przepisie sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

W dniu 18 maja 2015 roku weszła w życie wprowadzona ustawą z dnia 20 marca 2015 roku nowelizacja Kodeksu karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 541), na mocy której to, w razie skazania za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k., zgodnie z treścią art. 42 § 3 k.k. po zmianie, środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeka się dożywotnio, a ponadto orzeka się świadczenie pieniężne w kwocie co najmniej 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. Zgodnie z brzmieniem art. 4 § 1 k.k. zasadą jest, że zmienione przepisy ustawy karnej stosuje się także w odniesieniu do przestępstw popełnionych przed dniem wejścia w życie takiej zmiany, jednakże przepis ten statuuje też obowiązek stosowania ustawy poprzednio obowiązującej, o ile jest względniejsza dla sprawcy. W wypadku opisanej zmiany nie ma żadnej wątpliwości, że wprowadza ona obostrzenia zasad odpowiedzialności za przestępstwa komunikacyjne, popełnione w stanie nietrzeźwości i dlatego też w odniesieniu do M. S. (2) i jego czynu Sąd zgodnie z regułą zawartą w art. 4 § 1 k.k. stosował przepisy ustawy w brzmieniu sprzed nowelizacji, tak dla orzeczenia kary, jak i środka karnego. Zgodnie z przepisem art. 42 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed 18 maja br. w razie skazania za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa był w stanie nietrzeźwości. Zakaz ten orzeka się w latach od roku do lat 10.

Mając na uwadze powyższe oraz poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne, Sąd stwierdził, że oskarżony w dniu 26 marca 2015 roku w O., gminy (...), powiatu (...), województwa (...) będąc w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo przez Sąd Rejonowy w Łukowie wyrokiem sygn. akt II K 31/14, jechał jako kierujący w ruchu lądowym samochodem marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości, wyczerpując tym samym swym czynem znamiona czynu zabronionego z art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k.

W ocenie Sądu, wina oskarżonego nie budziła wątpliwości, gdyż nie zdecydował się on na zachowanie zgodnie z prawem, chociaż miał taką możliwość, a jednocześnie nie zachodziły żadne okoliczności wyłaczające winę.

Sąd na podstawie art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. wymierzył M. S. (2) za popełnione przestępstwo karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Kara w takim wymiarze nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, który był wysoki, gdyż w ocenie Sądu oskarżony miał pełną świadomość naganności swojego czynu, a co za tym idzie zdawał sobie sprawę, że prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości jest przestępstwem, jak również co do tego, że czyni to będąc wcześniej uprzednio prawomocnie skazanym za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. i to o dość znacznym stopniu szkodliwości społecznej. Ponadto - wymieniony dopuścił się tego czynu w niespełna rok od poprzedniego wyroku skazującego, jakim orzeczono wobec niego karę za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. i miał pełną świadomość tego, że jego zachowanie jest czynem zabronionym przez przepisy ustawy karnej. Kara ta jest więc adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, który naruszył dobro, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji, a w szczególności jedną z fundamentalnych zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego – zasadę trzeźwości, gdyż kierował pojazdem

mechanicznym – samochodem osobowym znajdując się w fazie euforycznej – charakteryzującej się wyraźnymi zaburzeniami psychomotorycznymi i psychosensorycznymi, a występującej po przekroczeniu zawartości 0,5 mg alkoholu etylowego w 1 dm³ wydychanego powietrza oraz potencjalnie dobra w postaci życia, zdrowia i mienia innych uczestników ruchu drogowego oraz przewożonych osób, przy czym czynił to - jak już wspomniano - z pełną świadomością.

W ocenie Sądu pozytywne cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa wypełni tylko kara sprawiedliwa, wymierzona w granicach winy i współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu – a za taką Sąd uznał karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Równocześnie, mając na uwadze wszystkie okoliczności i motywy kierujące oskarżonym przy popełnieniu tego przestępstwa, tj. fakt znajdowania się w stanie nietrzeźwości i świadomość tegoż, uprzednią karalność oskarżonego za tego rodzaju przestępstwo i popełnienie czynu w warunkach quasi-recydywy określonej treścią przepisu art. 178a § 4 k.k., za które to przestępstwo zgodnie z brzmieniem art. 69 § 4 k.k. sąd może zawiesić warunkowo wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych przypadkach, Sąd nie znalazł żadnych podstaw do przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej i zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, nie znajdując żadnych okoliczności łagodzących. Nie podzielił przy tym argumentacji przedstawionej przez obrońcę oskarżonego w mowie końcowej, w której stwierdził on, że wina za to, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu przestępstwa spoczywa na organach ścigania i wymiaru sprawiedliwości, albowiem kara orzeczone przy pierwszym tego typu konflikcie z prawem była zbyt łagodna – Sąd uznał, że oskarżony nie skorzystał z szansy, jaką organa te mu dały, orzekając karę wyłącznie o charakterze majątkowym i ta okoliczność również obciąża oskarżonego.

Tym samym kara wymierzona M. S. (2) jest, zdaniem Sądu, w pełni adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu mu przypisanego i stopnia jego zawinienia, spełniając także wszelkie wymogi wychowawcze i prewencyjne w stosunku do tegoż oskarżonego.

Sąd, w związku z treścią art. 56 k.k., kierując się racjami wskazanymi powyżej przy rozważaniach o karze, mając na uwadze oddziaływanie kary i środków karnych jako całości uznał, iż orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat będzie wystarczające, w szczególności spełni funkcję w zakresie ochrony bezpieczeństwa w komunikacji, jak i osiągnie cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego. Nadto nagminność tego rodzaju przestępstw i związane z tym niebezpieczeństwo dla ruchu drogowego, szczególnie przy uwzględnieniu wysokiego stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego, nie pozwalała w ocenie Sądu na orzeczenie zakazu na krótszy okres czasu. Orzeczenie zakazu było obligatoryjne.

Sąd na podstawie art. 627 k.p.k., mając na uwadze sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego M. S. (2), zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 335,51 złotych, w tym 60 złotych tytułem opłaty sądowej.